

Aylardan Umut Günlerden Sevinç

Şerife MUCUK

SYDV Sosyal Yardım ve İnceleme Görevlisi Pınarbaşı/Kayseri

Mübarek rüyalar göremedim hiç; mübarek insanlarla karşılaştım ama. Yalan söyleyemem; yalancılarla karşılaştım ama. Kalabalık olamadım hiç; kalabalıklarla karşılaştım ama. Yalnız kimseli oldum kimsesizlerle karşılaştım...

Yetmiş yaşındaki Davut Amcam ve altmış üç yaşındaki eşi... Bir Köroğlu bir Ayvaz derler ya hani, bizimkiler tam da öyle. Çocukları olmamış, birbirlerine sahip çıkmışlar, birbirlerine dayanmışlar bu güne gelmişler. Davut Amcam hasta, nefes nefese kalıyor iki şor edince; ve hala elindeki sigaradan vazgeçemiyor. "Davut Amca, içme bak sigarayı, sen ölürsün, nenem yalnız kalır, yazık" diyorum. "Kalmaz" diyor, hemen birine gider diye bir taraftan da bizi güldürmeye çalışıyor, bütün misafirperverliğiyle.

Her şeyin zamanı gelince gerçekleştiği gibi, kış gelince de kar yağıyor ve yıllardır Davut Amcam damı kürüyemiyor; iş düşüyor neneme. Ama artık o da yaşlanmış, yağışlar başlayınca, kış yaklaşınca alıyormuş başlarını bir kaygı "Eee bu damın karını kim kürüyecek?" Yaşlılık zor vesselam...

Kim akıl verir, kim önder olur, bilmiyorum ama gelirler Vakfa başvururlar. Aylardan nisan, bilemedin mayıstı ilk ziyaretlerine gittiğimde. "Etme yavrum; bizi şu dam kürüme derdinden kurtar" diyorlar ikisi iki taraftan, masum bir yüzle ama yalvaran gözlerle. Tutuyor tutanağımı geliyor ama sadece ben geliyorum aklım onlarda kalıyor. Gel zaman git zaman, aylar geçiyor ama bir türlü çatı yapımı için gerekli para Ankara'dan onaylanmıyor. Ağustos geçiyor, Eylül geçiyor ve havalar soğuyor Ekim geliyor, müdürüm ve ben düşüyoruz kaygılara: "Yağışlar başlayınca bunlar ne yapacak?"

Ve Kasım ayı başında çıkıyor para onayları. Sarılıyoruz telefona Davut Amca'ya veriyoruz müjdeyi: "Tamam en kısa zamanda çatınız yapılıyor", yalnız, telefonda onlara anlatmak için öyle yüksek sesle konuşuyorum ki Hükümet Konağı dinliyor yani resmen bizi; ne yapalım, duyuramıyorum sesimi Davut Amcama.

Bir hafta kadar sonra çatının resmini çekmeye gittiğimiz zamanki manzara muhteşem: Davut Amcamın özel isteğiyle yapılan kırmızı çatısı köyün girişinden görünüyor. Kendisi de ara ara köyün girişine gidip

uzaktan yeni çatısını seyrediyormuş. Göğsünü kabartarak anlatıyor bize de. "Öyle güzel ki köyün taa girişinden belli benim ev" diyor. Gerçekten de öyle; köyün girişinde gördük kırmızı çatıyı ve doğruca gittik. Nenem karşılıyor bizi, "Yavrularım gelin gelin" diyerek ama nasıl sevinçli, gözlerinin nasıl içi gülüyor... Eve giriyoruz, Davut Amcam; müdürüm ve beni karşısında görünce hem gülüyor, hem ağlıyor, sarılıyor öpüyor müdürümü. Bir insan bu kadar mı sevinir, bu kadar mı bir şeyin yokluğunu hisseder de bulunca bu kadar mı mutlu olur? Abidin Dino görseydi herhalde mutluluğun resmi olarak bunu çizerdi. Zor sakinleştiriyoruz ve başlıyor muhabbet, tabii meşhur Çerkez ekmeği ve isli peyniri eşliğinde... Heyecanla ustaları anlatıyor, çatının ne kadar hızlı yapıldığı anlatıyor ama bu arada dualar havada uçuşuyor. Onları mutlu gördükçe biz de mutlu oluyoruz. Sözü bitiren noktayı Davut Amca koyuyor ve gözlerimiz doluyor, boğazımız düğümleniyor: "Yavrum şu kapımızdaki çakıl yığını var ya; biz bir aydır hanımla gidiyoruz, o çakıldan bir avuç elimize alıyor ve sayıyoruz; çift gelirse çatımız yapılacak, tek gelirse yapılmayacak diye!"